

Antoniów

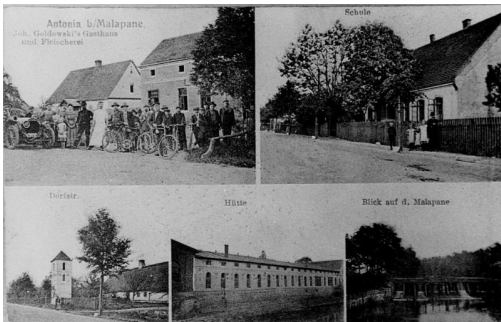
antoniow_2

Antoniów

(Colonia Antonia 1781, Antonia 1784, Jaintoniów 1845, Antoniów po 1945)

Pochodzenie nazwy miejscowości nigdy nie zostało dokładnie wyjaśnione. Najbardziej prawdopodobne wydaje się nazwanie kolonii od imienia ministra Heinitza w rządzie Prus Hożym okresie jej powstania. W 1777 roku Hoym, ówczesny zarządca Śląska, przedstawia Fryderykowi Wielkiemu królowi Prus plan budowy nowej kolonii leśnej dla robotników Huty w Ozimku, przy drodze z Ozimka do Jedlic. Hrabia von Reden, zwierzchnik śląskiego górnictwa i hutnictwa w związku z niedoborem drewna jako podstawowego surowca dla potrzeb produkcji ozimeckiej Huty, przyspiesza decyzję o rozpoczęciu budowy osiedla.

W 1781 nakaz budowy 20 domów z 40 kwaterami dla kolonistów, których planowano zwerbować na terenie Prus, Austrii i Polski, otrzymał nadleśniczy królewski z Krasiejowa Antoni Kozok. Budowę rozpoczęto wiosną tego roku, a ukończono w lipcu 1782. Werbowani koloniści w zamian za domostwa i ziemię oraz przywileje mieli obowiązek dostarczać do Huty w Ozimku 200 sążni drewna rocznie.

Już w lipcu 1781 roku przybyli pierwsi osadnicy, którzy jednak nie wytrzymali ciężkiej pracy w lesie i trudnych warunków życia. Wielu z nich opuściło kolonię już w pierwszych latach, a zastąpili ich mieszkańcy okolicznych miejscowości, przede wszystkim Szczedrzyka, Schodni i Krasiejowa. W roku 1784 Antoniów otrzymuje prawa wsi.

W roku 1793 wybudowano kolejne 4 domy dla 8 rodzin. Całą kolonię zamieszkuje 55 pracujących ludzi. Mieszkańcy posiadali 44 krowy, 2 woły i 23 stuki młodego bydła. Na początku XIX wieku liczba mieszkańców przekroczyła 200: 43 mężczyzn i 39 kobiet oraz 64 chłopców i 46 dziewczynek. Już jednak w 1830 roku wynosiła 358 osób. W większości byli katolikami, ale 37 było ewangelikami, a 8 wyznania mojżeszowego.

W 1821 założono szkołę do której poza dziećmi z Antoniowa uczęszczały także dzieci ze Schodni, Jedlic i Niwy Schodzieńskiej. Większość mieszkańców utrzymywało się z pracy w Hucie oraz z wycięcia lasu i wytwarzaniu węgla drzewnego, ale było też 8 rzemieślników. Wiek XIX to okres powolnego rozwoju wsi, wzrostu liczby mieszkańców, ale też czas licznych epidemii tyfusu i cholery,

kłęsk żywiołowych, stale wracających okresów nędzy i biedy. W 1858 roku mieszkańcy dotychczas posiadający kolonijne domy na zasadzie dzierżawy stają się ich właścicielami. Obok kolonijnych powstają liczne domy wybudowane po drugiej stronie drogi na gruntach schodzieńskich.

Na początku XX wieku wieś składającą się z 53 domostw zamieszkuje 421 mieszkańców. W roku 1906 wybudowano nową, murowaną szkołę. W roku 1930 Antoniów włączono do tworzącej się parafii w Ozimku. Okres międzywojenny XX wieku to czas zastępowania dotychczas drewnianej zabudowy murowaną. W 1928 roku założono Ochotniczą Straż Pożarną. W 1936 dołączono do Antoniowa Niwę Schodzieńską, tworząc w ten sposób samodzielną jednostkę administracyjną.

